

„Вы щете ны до тѣй доведѣте
„Насъ прѣдъ вѣмъ у гробъ отвѣдѣте.“

„Ахъ! прѣдраги, мили Господѣра“
Дделайда милно отговѣра:
„Вы съ вашѣ-тѣ жалѣмъ и добрѣтѣ
„И сѣрдечнѣ вашѣ ахъ! охѣтѣ
„Сѣрдце-то ми жално сѣкрѣшѣхте
„Жалость-тѣ ми сѣсѣ тѣй умножѣхте.
„Нѣ най напрѣдъ ухѣ приклонѣте
„Да ви кажѣ, па послѣ сѣдѣте.“

Пакъ прѣдъ сичкы почна да говѣри
Сѣсѣ голѣмъ срамъ очи-ты сѣ овѣри,
И изказа сичко приключѣнѣ
Нейно и плачѣкно ахъ! мѣченѣ.
Приложи оше свое-то йма
Фамилїѣ, родъ-тѣ и прѣзїма,
Кое ѣ добрѣ познато слѣкно
Господинѣ Форнозѣ одакно.
Свой-то житїе и повѣсть свѣрши
И най послѣ сѣсѣ това довѣрши:
„Могѣ ли азъ да сѣ овѣшѣа“
Рече тѣ „и дамъ рѣчь такова“
„И могѣ ли вѣдна да прѣжалѣ,
„Мой-тѣ Орестанъ и да оставѣ!!“

При тѣмъ рѣчь жалнѣ и конѣчнѣ
Показа сѣ скимъ въ лице-то вѣчна
Мѣка, тѣга, плачъ ахъ! и рыданѣ,
Жалость, печаль оше отчаанѣ.